

(274. 1.)

GELEIDENDE BRIEF.

Aan
den Heer Voorzitter van de Tweede Kamer der
Staten-Generaal.

's GRAVENHAGE, den 24 Mei 1912

Ik heb de eer U Hoogedelgestrenge aan te bieden eene Nota van Inlichtingen op het met de bijlagen hierbij teruggaand adres van den gepensionneerden luitenant-kolonel-intendant van het leger in Nederlandsch-Indië J. VAN DER LINDEN, ontvangen bij Uw schrijven van den 23sten Maart j.l., n°. 121.

De Minister van Koloniën,
DE WAAL MALEFIJT.

(274. 2.)

NOTA VAN INLICHTINGEN.

De luitenant-kolonel-intendant J. VAN DER LINDEN stelde zich den 28sten Juli 1910 in behandeling voor de ziekte, waaraan hij in November 1909 begon te lijden, werd gedurende ruim eene maand in het militair hospitaal te Weltevreden verpleegd en op den 2den September 1910 in het genot gesteld van twee maanden verlof wegens ziekte naar Bandoeng.

Tegen het einde van dit verlof werd eene verlenging met eene maand noodig geacht. De hoofdintendant der militaire administratie vond daarin aanleiding om overste VAN DER LINDEN, die toen drie maanden aan den dienst was onttrokken, overeenkomstig het bepaalde bij de algemeene order van het Nederlandsch-Indische leger 1902, n°. 155, door de geneeskundige commissie te Tjimahi te doen onderzoeken.

Deze commissie verklaarde hem in hare zitting van 9 November 1910 ongeschikt voor de verdere waarneming van den militairen dienst. De heer VAN DER LINDEN meende zich bij deze uitspraak niet te kunnen nederleggen en verzocht een nader onderzoek door de daarvoor aangewezen geneeskundige hoofdcommissie te Batavia. Aan dat verzoek werd voldaan, maar de hoofdcommissie achtte hem eveneens ongeschikt.

De adressant wendde zich toen, onder overlegging van de bij zijn request gevoegde geneeskundige verklaringen, tot den Gouverneur-Generaal met verzoek hem een jaar verlof naar Europa tot herstel van gezondheid te verleen.

Aan dit verzoek kon geen gevolg worden gegeven, omdat de bepalingen geene vrijheid geven om verlof tot herstel van gezondheid te verleen aan landsdienaren, die in hoogste instantie ongeschikt voor den verderen dienst zijn verklaard.

Overeenkomstig het advies van het legerbestuur werd adressants verzoek mitsdien afgewezen. De overste VAN DER LINDEN, die gedurende zijn dienstdienst reeds tweemaal verlof wegens ziekte had genoten, was trouwens slechts ruim twee jaren geleden van zijn laatste ziekteverlof in Indië teruggekeerd.

Nu erkent de adressant in zijn request, dat in normale omstandigheden inderdaad te recht geen beroep is opengelaten op de beslissing van de geneeskundige hoofdcommissie te Batavia, maar hij meent, dat zijne ongeschiktverklaring in zeer abnormale omstandigheden is uitgesproken, wijl naar zijne overtuiging door het legerbestuur pressie op de hoofdcommissie, die hem afkeurde, is uitgeoefend.

Elk bewijs voor deze bewering ontbreekt en de ondergeteekende kan dan ook niet anders doen dan haar met stelligheid weerspreken. Op eene vraag van den Gouverneur-Generaal heeft de legercommandant nóg bepaaldelijk verklaard, dat de bewering van den adressant als zoude het legerbestuur op eenigerlei wijze hebben aangedrongen op eene strenge keuring, in het bijzonder van intendanten, van allen grond ontbloom is. De meening van den adressant dat door het legerbestuur nieuwe voorschriften omtrent de keuring waren uitgevaardigd juist op het tijdstip, dat hij op last van zijne chefs voor eene geneeskundige commissie werd geroepen is derhalve onjuist.

Door al deze beweringen kan niets worden weggenomen van het feit, dat de adressant, met inachtneming van alle voorgeschreven vormen, door de geneeskundige hoofdcommissie, dat is de hoogste autoriteit aan wier uitspraak bij art. 11 § c van het Reglement in *Indisch Staatsblad* 1909, n°. 225, een beslissend karakter is toegekend, definitief ongeschikt verklaard is voor den militairen dienst, welk feit er toe moest leiden dat hij den dienst verliet. Aan de tegen die uitspraak in het geding gebrachte verklaringen van particuliere geneesheeren kan in dit verband geene waarde worden toegekend, wijl eene dergelijke bestrijding om voor de hand liggende redenen niet toelaatbaar is. Die verklaringen laten zich trouwens, het moge terloops worden opgemerkt, niet uit over de hoofdvraag, namelijk of de adressant al dan niet geschikt is voor de verdere waarneming van den militairen dienst, terwijl bovendien niet uit het oog moet worden verloren, dat de geneeskundige commissies over eene ziektegeschiedenis van den patiënt beschikten en de uitspraak der geneeskundige hoofdcommissie almede gegrond is op eene observatie van den patiënt gedurende eenige dagen in eene ziekeninrichting.

De adressant betoogt nog dat hij tijdens eene acute ongesteldheid voor de geneeskundige commissie moest verschijnen en voorts, dat te zijnen aanzien artikel 3 van het Reglement in *Indisch Staatsblad* 1909, n°. 85, niet zou zijn nageleefd, omdat hij niet behept is met een van de in kolom II van den bij dat reglement behoorenden staat vermelde ziekten of gebreken en ook zijne genezing niet vruchteloos is beproefd.

Daartegen valt op te merken, dat de adressant door de geneeskundige hoofdcommissie ongeschikt is verklaard voor de verdere waarneming van den dienst uit hoofde van de onder de n°s. 230 en 245 van dien staat genoemde ziekten en het aangehaalde art. 3 ook nog een ander geval stelt, nl. dat de waargenomen lichaamsgebreken geoordeeld worden ongeneeslijk te zijn, waarbij uit den aard der zaak rekening valt te houden met de diensten, die van den betrokken persoon kunnen worden gevorderd.

De ondergeteekende is op grond van het vorenstaande van gevoelen, dat de adressant ten onrechte in verzet is gekomen tegen de door hem zelf in hooger beroep uitgelokte uitspraak van de geneeskundige hoofdcommissie te Batavia, tegen welke beslissing geen nadere voorziening openstaat of kan worden toegelaten.

De Minister van Koloniën,
DE WAAL MALEFIJT.

